

דוב סגל היה פעם מלך חייהלילה של תל-אביב. השבוע, בהלווייתו, באו רק תישעה גברים, ובלי הרב לא היה מניין

"הוא מת"

"בידי!"

נרמה היה כי גם אלוהים כוכה על דוב סגל. ארובות-השמיים נפתחו, ומטר כבד ניתך על אותם שבאו ללוות את איש הבהמה הנודע כדרוכ האחרונה.

הגבר, שהיה כל חייו מוקף במאות אנשים, האיש שקיטש מסיכות אינספור, בעיקר המסיכות של עצמו נסיך-המועדונים, שלפתח מקומות-הבילוי שלו עמדו אנשים בתור כדי להיכנס, לא זכה לכך שאפילו אחוז קטן מכל אותם שהקיפו אותו כל ימי חייו יבואו להלווייתו.

תישעה גברים באו להלוויה של דוב סגל, ואלמלא אישה-הכרה-קדישא, שערך את טקס הקבורה, לא היה נמצא במקום אפילו מניין.

הקברן ערך את הטקס, אך כשהגיע העת לומר קדיש, לא נמצא בין הנוכחים גבר שהיה מוכן לומר את התפילה. אף אחד לא התנדב, ואו פלחו צעקות אשה את השקט שאפף את בית-הקברות בחולון. היו אלה צעקותיה של שרה, עוזרת-הבית הנאמנה של הסגלים, שביקשה: תגידו קדיש על דוב! אתם לא יהודים! תבכישו, לכסו! אחרי שנסתיימו הצעקות, אפשר היה לשמוע את כביה החרישי של אמו של דוב, או ניגוש רידי מנסי, שהוא חילוני ככל רמ"ח אבריו, נגל את ספר-התפילה היהודי ואמר קדיש.

פרוריקה סגל היתה לבושה בגרבי טייטס שחורים ומעליהן סוודר שחור. היא היתה עטופה במעיל כהיר, שיערה היה פרוע ועיניה היו מכוסות

כמישפיים שחורים. כבר שנה לא ראיתי מיספרה, היא התנצלה, וניסתה לכסות את שערה המתנופף בכובע גרול.

הטקס היה פאתטי. האיש שכל חייו היו מוקף בעשרות חברים, שהיה במרכז המסיכות וכמרכז חייה-הכרה וחייה-לילה, הלך לעולמו עוזב, בודד וחולה.

אחרי טקס ההלוויה הלך קומץ הידידים לכיתם של דוב ופרוריקה סגל ביפו. הם ישבו שם במשך שעה ארוכה, עד שירד הערב, התענגו על שנות העבר התוססות והזוהרות וחיסלו לזיכרו שני ארגוני-ביירה.

לא יכול לדבר

ה בית ביפו הוא ענק. את הכניסה ה מעטרים עמורים שפיתוחים בקצותיהם, אבל הטיח כבר מתקלף מעליהם. הסלון הוא ענק, התיקרה גבוהה, גם בחדר מתחיל הטיח להתקלף מן הקירות. הרהיטים היו פעם מפוארים ועשירים, היום הם מעט

קרועים, הצבע דהה וקשה להכיר את מקורו.

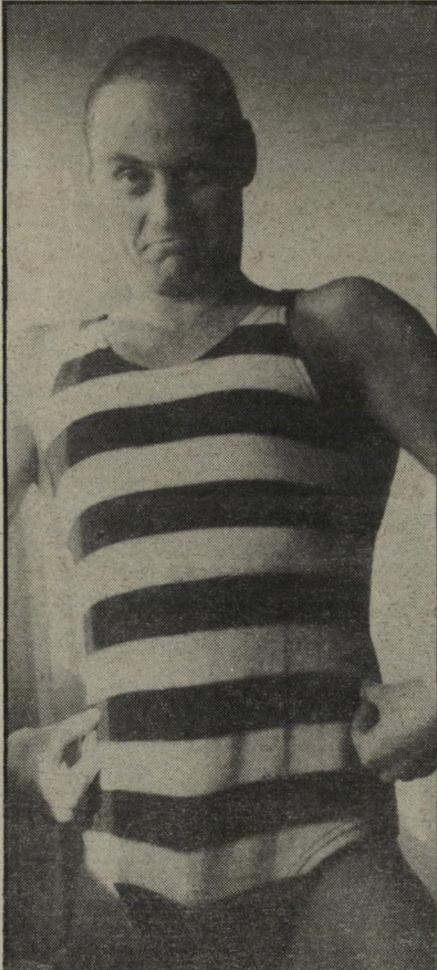
שם, בתוך הסלון הענק, הכחנתי מבער למעט האור החודר דרך החלונות המלוכלכים, באשה לבושה שחורים ומתייפחת חרישית. זו היתה אמו (81) של דוב. היא ישבה מכונסת בתוך עצמה, מתבודדת עם צערה על בנה היחיד שמת ממחלה קשה.

פרוריקה לקחה אותי לחדר השינה של דוב, שם ישבנו והסתגרנו. כאמצע החדר עומדת מיטה זוגית, שהיתה בחדר-האחרונים מיטתו של דוב. המיטה מכוסה בכד שציבעו היה פעם ארום וכחול. היום נשאר מהצבע שרידים דהויים. מול המיטה עומד ארון עץ עם פיתוחים על דלתותיו וראי ענק במרכזו.

בארון אפשר להבחין בכמויות גדולות של חליפות-גברים, תלויות שורות-שורות, צבעים-צבעים. חליפות מבית פייר קארדן ואיב סאן-לורן. ליד המיטה, על שידה קטנה היה מונח מזרק. לפני שמת קיבל דוב מורפיום לשיכוך כאביו. ישבנו על המיטה הגדולה, ופרר-

פרוריקה סגל מספרת על חייה עם בעלה, השתתפותה באורגיות טימו, בגידותיו ואהבתו שהגיעה לשיאה דווקא בסוף

דוגמן דוב אהב להתלבש. הוא השאיר אחרי מותו ארון מלא בחליפות ומאורות ויקורתיות ובנעליים מובחרות.

חתונה דוב ופרוריקה סגל ביום חתונתם, שנערכה בביתם המפואר של הוריו שבשדירות רוטשילד בתל-אביב.

גברתו דוב היה מפקד מחלקה במילח מת-העצמאות. שלחמה באיזור באר-שבע: כשיצא לקרב, לא חדל לצחוק.

ילד באונציה דוב בשנת 1938. הוא נשלח מאו"ח יותר ללמוד באנגליה ולמד גרמנית.